

Erindringer om vores far Vilhelm Munck (1896 – 1977)

1.

“Sorg er hjemløs kærlighed”, er det blevet sagt. Vi mistede vores far Vilhelm Munck, da jeg var 25 år gammel og min bror Knud var 23 år. Jeg troede ikke, jeg kunne overleve sorgen, men det har jeg jo gjort – nu 71 år gammel med tre dejlige børn og seks vidunderlige børnebørn, hvor mit ældste barnebarn bærer navnet Karl Vilhelm Kjærby Palner, men dog ikke Munck. Knud er beriget med to dejlige døtre Eva og Mira.

Vores fars liv har været usædvanligt med skift fra en god og tryk opvækst og barndom – en noget omskiftelig skolegang, en god studietid – en god start på arbejdslivet, men siden med en uhensigtsmæssig drejning i livsforløbet, et ulykkeligt ægteskab, der knækkede meget af hans livsglæde og livsduelighed, til en sidste livsperiode på 27 gode, lykkelige år.

Vores far blev født den 26.9.1896 på Vridsløselille Fængsel dog “uden for murene”, som han udtrykte det. Vores farfar, Johannes Munck, (som døde i 1919) og som vi aldrig har kendt, var fængselspræst her, indtil han i 1912 efter donation fra Vilhelm Brandt fra Brandt Klædefabrik i Odense kunne skabe Møltrup Optagelseshjem. Hans mor Marie Munck, født Fabricius, var en meget from og begavet kvinde og vores fars højtelskede mor. Hun var meget i opposition til sin kusine Agnes Henningsen, født Anderen fra Søvertorp.

Vores far var nr. 2 i en søskendeflok på fem. Ida var hans ældre søster, og siden var der Johanne (Hanne), Christian (Kip) og Ingrid (Gytte). Vi har altid holdt meget af vores fastre og onkel. De to ældste søstre var begge uddannede som sygeplejersker hos deres faster Charlotte Munck på Bispebjerg hospital, vores onkel Kip forberedte sig meget af sit liv på at blive sin fars arvtager som forstander på Møltrup optagelseshjem, men blev det aldrig. Gytte giftede sig tidligt med Viggo Jepsen, og de to endte som forstanderpar på Møltrup.

(Ved stævnet blev uddelt en liste over vores fars ofte brugte citater, udtryk samt litterære læsestykker og sange)

2.

Vi ønsker at fortælle om vores far, som vi har kendt ham og om hans øvrige virke i livet. Han har mange citater, som vi elsker, fordi de beskriver vores fars sind så godt og hans humor samt hans syn på tilværelsen. Hans religiøse tro afspejler sig i dette Kaj Munk-citat: “Jeg sorterer direkte under Vor Herre”, hvilket han svarede folk, der spurgte ham som præst, om han hørte til Indre Mission, Tidehverv eller grundtvigianismen.

Vi fik en meget beskyttet opvækst på den jyske hede, hvor vores far var degn. Vi blev undervist af to ufaglærte lærere – vores far, præst, som stod for undervisning i historie, geografi, dansk, regning, tegning, bibelhistorie og sang, mens vores mor, som var sygeplejerske, underviste i gymnastik og håndgerning. Vi gik i vores fars skole fra 1. klasse, til vi var 12-13 år gamle. Siden kom vores skolegang til at foregå i henholdsvis Herning og Avlum/Viborg.

Vores far var opvokset med mange præster i familien og valgte at følge i sine forfædres fodspor, men egentlig havde han mere lyst til at være skuespiller, fortalte han os. Men hans mor var imod det.

Som barn var vores far en vild krabat. Han levede hele livet med en højre skulder, der var gået af led og aldrig blev reponeret, fordi han som 12-årig holdt fast i ladet på en lastbil, da han cyklede på Roskilde Landevej. Hans mor bad til Vorherre, når han svømmede ud til tredje revle under familiens besøg ved sommerhuset ved Vesterhavet. Vores far kunne "slå 25 kraftspring i træk" og var en mester til at stå på skøjter. Han var en vovehals som skiløber, hvilket kostede ham et ødelagt knæ. Han haltede resten af livet. Han havde et hidsigt temperament som barn og blev kaldt "Hidsig-Vilhelm" – men det mærkede vi kun sjældent i vores opvækst.

Han blev tidligt præget af Møltrup Optagelseshjem, der netop var et hjem, ikke en institution, hvor hans far ønskede at skabe et tilflugtssted for mænd, der kom ud af fængsel, vandrede på landevejen eller blot var "fortabte sjæle".

Vores far var 16 år gammel, da han første gang kom til Møltrup. Han mente, at han da var "en rigtig søn", men hans far svarede, at han var en af de 90 sønner på stedet. Det var vist lidt svært for ham at forstå på det tidspunkt.

Han kom dog ikke til at bo på Møltrup. Han skulle i gymnasiet og valgte Th. Langs Skole i Silkeborg, og hans tante Theodora Lang skaffede ham plads på kostskolen. Han blev student fra herfra, men havde forinden mødt og forelsket sig i Estrid Møller, der gik på samme skole. Hun blev angivelig bortvist som følge af deres følelser for hinanden. Vi kender ikke til de nærmere omstændigheder i denne forbindelse.

Han blev senere spurgt, om han som den ældste søn ønskede at overtage sin fars stilling som forstander på Møltrup, men svarede: "Jeg har ingen forstander i maven". Stillingen ville han gerne overdrage til sin yngre bror, Kip.

Vores fars liv frem til 1947 ved vi meget lidt om. Han blev student i 1916 og var herefter værnepligtig soldat under to af de fire krigsår, fra 1916-1918. Han kom dog ikke i krigstjeneste, og han var meget glad for denne periode i sit liv.

3.

Han læste siden teologi ved København Universitet og boede i sin studietid hos sin faster Mimi Munck på Frederiksberg. Efter sin embedseksamen blev han huslærer på herregården Fraugdegård ved Odense for de to sønner af baron Oluf Bille-Brahe, Preben og Jørgen, hvoraf Preben omkom ved en tragisk rideulykke. Jørgen Bille-Brahe bevarede han venskab med til sin død.

Vilhelm fik præsteembede i Skive fra 1924-30. Han var glad for sit arbejde og meget afholdt, har vores mor fortalt. Han havde en smuk sangstemme - fremmet ved undervisning i operasang. Den lød smukt fra koret i kirken, når han messede.

Han flyttede herefter til et andet præsteembede i Ågerup-Kirkerup sogn ved Roskilde frem til 1946. Grunden til dette skift var hans giftemål med ungdomsveninden Estrid Møller, søster til Ebba, der var gift med hans bror Christian. Når vi spurgte vores far om disse år, der strakte sig frem til tiden under 2. verdenskrig, afstod han fra at fortælle noget om det - men han kaldte dem bare "de 16 forbandende år". Det var et meget ulykkeligt ægteskab. Estrid havde - hjemvendt fra Argentina uden en klink på lommen - udelukkende giftet sig for at blive forsørget. Eller som hun selv havde udtrykt det "af pekuniære årsager". Vi syntes som børn, det var så synd for vores far, han, der var så elskelig og god. Men vores forældres historie kommer nu ind i billedet. Den var så smuk og fyldt af kærlighed, at det kom til at overskygge mange mørke stunder i vores fars liv.

Da Vilhelm i 1924 fik præsteembede i Skive, var vores mor Elisabeth, født, Kristensen, konfirmand på hans første konfirmandhold. Han var 28 år gammel, hun 14 år gammel. Hans søster Ida førte huset i præstegården, og Elisabeth kom gerne på besøg her. Siden kom Hanne og førte hus, da Ida blev gift med Aage.

Elisabeth kom fra første færd til at holde meget af Vilhelm. Hun fortalte senere i livet: "Vilhelm var den eneste mand, jeg ville have". Han var "den eneste ene", som det hedder. Og som den viljefaste kvinde, hun var, holdt hun fast ved sin overbevisning - og sejrede.

Men da Vilhelm valgte at gifte sig med Estrid, blev Elisabeth meget ulykkelig og valgte selv at rejse ud i verden. Hun fik plads i huset på Island i Issafjord hos en apotekerfamilie og var her i to år.

Herefter fik hun sin uddannelse som sygeplejerske fra Bræstrup Sygehus ved Horsens og fik senere arbejde på Sct. Hans Hospital ved Roskilde. Det var her, hun opsøgte Vilhelm efter mange års adskillelse. Kontakten var dog holdt ved lige gennem regelmæssig brevveksling. En søndag cyklede hun til Ågerup Kirke for at høre sin gamle præst prædike. Efterfølgende blev hun inviteret til the i præstegården, hvor hun mødte Estrid henslængt i sofaen sammen med en veninde. Da Vilhelm senere blev skilt fra Estrid i 1945 - og året efter døde - viste der sig en åben dør for dem.

Elisabeth skriver i et brev dateret den 17.2.1947 til faster Hanne bl.a.: "Det var smukt af dig at tage imod mig med aabne arme, hvilket jeg inderligt gengælder. Jeg glæder mig meget til sammen med Vilhelm at skabe et lykkeligt og fredeligt hjem, hvor du altid skal være så hjertelig velkommen. Og du kan tro, at jeg skal gøre alt for, at din kære broder atter skal blive et glad og muntert menneske, det han virkelig var, og som er ødelagt igennem disse mange og haarde år, det skal vi se at få oprettet, ikke lille Hanne? Det elskelige menneske fortjener at have det saa godt, saa godt".

4.

Vores forældre blev gift i august 1947. Vilhelm skiftede ufrivilligt sit præstembede ud med en stilling som enelærer i den lille stråtækte landsbyskole, Nygård Skole, der lå helt ude på den jyske hede, 25 km fra Herning. De så det i begyndelsen kun som en midlertidig stilling, men endte med at blive der i 25 år, indtil vores far blev pensioneret.

Vores mor opgav sygeplejen og fik ansættelse som gymnastik og håndarbejds lærer, så de var begge ansat i den lille skole med samlet 26-27 elever. Der blev undervist i "lille klasse", der bestod af 1., 2. og 3. klasse tre dage om ugen, og i "store klasse", der bestod af 4., 5., 6. og 7. klasse i ugens øvrige tre dage (lørdag var inkluderet).

Vilhelm fik ansættelse som degn ved Ørre Kirke, så søndagen var også besat af arbejde. Han omtalte altid Nygård Skole som "et paradys på jorden". Han fandt sig hjemme uden telefon og uden hund - og med udsigt til Blichers herlige hede lige uden for vinduerne.

Elisabeth syntes dog, at det var svært at flytte så langt ud på landet til et hus uden indlagt vand, med komfur til at lave mad på, petroleumslamper og lokum i gården. Hun pumpede vand fra den udendørs pumpe og kogte vandet i gruekedel, når der skulle vaskes tøj.

Der blev dog snart indlagt vand, der kom elektricitet, og der kom også et gaskomfur med tiden. Vilhelm havde det bedst ved at leve i ubemærkethed og her gøre sin indsats. Og det gjorde han.

Han bragte ånd og kultur ind i det lille hedesamfund, blandt flittige, nøjsomme og fattige mennesker - daglejere, få gårdejere og flere husmænd, der kæmpede med den magre jord, brudt op af hedens al.

5.

Jeg kan ikke huske det første øjeblik, jeg så min far, men min mor har fortalt mig om dette møde. Hun fødte mig på Skanderborg Sygehus som 37-årig førstegangsfødende. Min far så mig samme dag. Min mor så min fars store glæde, hvor tårerne løb ned fra hans øjne. Min far har tegnet mig som spæd, en tegning, der udtrykker stor kærlighed. Han sagde altid, at han ikke havde troet, at han som 51-årig skulle opleve at blive far.

Mor blev atter gravid, men blev i slutningen af graviditeten syg med svangerskabsforgiftning og blev indlagt i flere uger på Holstebro Sygehus. Far måtte passe sit arbejde, og jeg kom til Skive til min moster og onkel, der hjalp med at passe mig.

Knud blev født på sygehuset en januardag i 1951, hvor alle var sneet inde. Vores nabo - 1 km borte - havde telefon og fik besked om fødslen. Vedkommende kæmpede sig frem til skolen for at fortælle min far, at han havde fået en velskabt søn. Vilhelm faldt på knæ og takkede Vorherre. Hans søn skulle have både et kongenavn og et hertugnavn – så han skulle bære navnet Knud. Hans kælenavn blev "Dux".

Vores far var en dygtig fortæller og havde så mange livserfaringer at bygge på. Han mestrede mange sprog, men holdt nok mest af tysk. Han elskede tysk litteratur, digtning og kultur. Han havde rejst meget i Tyskland og havde tyske venner. Han besøgte også digteren Johannes Jørgensen i Assisi i Italien – han holdt meget af hans bøger, især bogen om Den hellige Frans af Assisi. Hans rejser til Frankrig førte ham bl.a. til Bayeux, en by i Normandiet, som var udskibningssted for Vilhelm Erobrerens normanniske invasion af England i 1066. Her så han det fantastiske broderi – Bayeux-tapetet - 70 meter langt, der illustrerer hele erobringen. Han blev inspireret til at lave flere stramaj-arbejder fra dette tapet, som var en pryd i stuerne derhjemme.

Hans største rejseoplevelse var dog nok rejsen til Palæstina og Egypten sammen med hans gode præsteven pastor Aage Jespersen i 1928. Vilhelm skrev kronikker hjem til Skive Folkeblad, og den mest dramatiske er nok beskrivelsen af, da han for vild i ørkenen uden for Jerusalem, hvor han i tre døgn var næsten uden vand og føde. Det lykkedes ham at fange en ravn eller råge og stege den, hvorved han overlevede. Det samme gjorde hans rejseledsager, der var blevet syg på turen ud i ørkenen. Den historie fik vi ofte fortalt i skolen.

Besøget i Egypten, hvor der netop var gjort fund af Tut Ank Hamons grav, gav livslang interesse for den egyptiske kunst og kultur, som især gav sig udslag i motiverne på de mange træudskæringer, han holdt så meget af at lave. Dertil kom det egyptiske værelse, han skabte i præsteboligen på Havnevej 2 i Skive.

Sammen med vores mor fortsatte far med at rejse meget. Vores forældre fik - før det var sædvane - ombygget deres bil, så sæderne kunne lægges helt ned og blive til to senge. På den måde rejste de langt omkring gennem det meste af Italien og til det sydlige Spanien. Besøget i Alhambra ved Granada, især Løvegården, var en stor oplevelse, som der ofte blev berettet om. Den mauriske kunst havde min far også stor beundring for.

Heldigt for dem var det, at mors søster gerne ville tage imod Knud og mig som ferie børn, da vi var for små til at deltage i sådanne rejser. Men da vi voksede til, kom vi med på mange rejser, hvor det var vigtigt for vores forældre at vise os de skønne steder i verden, også i kirker og på museer.

Min fars store historieinteresse gjorde ham også til en inspirerende historielærer, selv om man dengang også skulle kunne lære kongerækken udenad. Men egentlig syntes vi i skolen, at næsten alt det, min far bad os om, var sjovt og spændende. Hans geografiundervisning var også spændende, da han kunne beskrive mange af sine egne rejseoplevelser til diverse lande.

Vi elskede nok allermest, når han i skolen læste op af Frank G. Bengtssons roman "Røde Orm" og "Ditte Menneskebarn" af Martin Andersen Nexø. Og når han derhjemme var vores far, fik vi oplæst H.C. Andersens eventyr, Bechsteins Märchen og Selma Lagerlöf - især holdt vi af historien om Niels Holgersens "underbare" rejse gennem Sverige.

Han havde jo skuespil talent, der viste sig under hans smukke recitation og sang af Goethes Erlikönig, af H.C. Andersens "Det har Zombien gjort", Schumanns smukke melodier til Heinrich Heines digte, bl.a. "Ich grolle nicht" og "Ein Jüngling liebt ein Mädchen" - og ikke mindst, når han reciterede Storm P. og dennes fortællinger om vagabonder og drankere.

6.

En af de mange smukke minder, jeg har om min fars evne til at formidle og bringe glæde, stammer fra Møltrup. Jeg har nok selv været 12 år, og vi var inviteret på en uges sommerferie, vist nok for at give en hjælpende hånd under ferieafvikling. Min faster Gytt og onkel Viggo var forstanderpar, og i hele vores opvækst kom vi meget ofte på besøg på Møltrup, der lå 15 km væk fra hjemmet i Nygård Skole.

Der var hver aften kl. 19.30 andagt i salen for mændene. Når den blev afholdt af diakonerne, var det for et barn ret kedeligt, og der var nok kun 10-15 mænd tilstede. Men når min far kom på besøg, blev det altid rygtes: "Munck er kommet, og han holder andagten i aften", så var der fyldt i begge stuer.

Men denne sommerferie holdt han andagt hver aften. Han fortalte ikke blot bibelhistorier, men sang også "Manden på Risten" (kendt fra Carl Alstrups version) og mange andre af de smukke sange, han kunne synge så fint til eget klaverakkompagnement. Han sluttede gerne af med Storm P.- historier, som han fortalte lige så godt som Ebbe Rode om ikke bedre. Det allerstørste indtryk gjorde det dog på mig, at min far kunne få mændene til at le, så tårerne trillede, og de slog sig på lårene af grin. Da var jeg som hans datter så rørt og stolt: At han kunne vække en så hjertelig latter hos disse mænd, der bar på så meget tragedie og mismod.

At det blev lidt for "morsomt" for min faster, og hun forbød ham at fortsætte, det fik min mor til at pakke vores kuffert samme dag, og det varede en stund, før vi vendte tilbage til Møltrup. Ingen skulle kritisere hendes Vilhelm for den store indsats, han gjorde. Far sagde dog: "Vi skal tilgive hinanden, og jeg ønsker ikke flere stridigheder i familien."

Da både Knud og jeg kom videre i gymnasiet, var far vores bedste sparringspartner, der levende deltog i lektier i tysk, svensk og latin - for Knud også græsk. Vi fandt det så dejligt at dele vores lektier med en interesseret partner.

Vi børn levede en lykkelig barndom med vores forældre ude på den jyske hede. Der var altid mange gæster i hjemmet, i hverdagen og i ferierne. Vi drak the med mors gode kringle. Der var gode samtaler og gerne en aftensang fra klaveret.

Vores far var et meget troende menneske, meget ydmyg - og han betonedes vores behov for Guds tilgivelse af vore synder. De to største af "de syv dødssynder" var efter hans mening dovenskab og hovmod. Som Benedict af Nursias fortalte i Benediktinerreglen: "Ora et labora" (bed og arbejd), sådan lød min fars motto.

Han underviste, han havde en stor køkkenhave, han fremstillede mange smukke medicinske og syskrin med udskæringer, han malede gerne landskabsbilleder, især fra heden og vores hjem, han syede stramaj og knyttede ryatæpper efter egne og andres mønstre, og så holdt han meget af at læse.

Han havde af en Møltrup-mand lært at rulle cigarer. Det var en hobby, han stedse fastholdt og nød at beskæftige sig med. Han røg gerne sine hjemmerullede cigarer og bød gavmildt enhver gæst at ryge.

7.

“Lediggang er roden til alt ondt” (latinsk ordsprog) - der var sjældent plads til onde gerninger i hans liv. Så flid og arbejdsomhed og en stædig fastholden sig til opgaverne i livet var vigtigt. Det måtte godt gøre ondt. Han brugte udtrykket “næsen til slibestenen” - det forstod jeg til fulde betydningen af, når jeg stod og drejede slibestenen rundt, mens min far sleb mors knive.

Ofte lod han os vide, at “hovmod står for fald”, jf. Ordsprogenes Bog, 16:18. Beskedenhed og ydmyghed var dyderne. Jeg tror, det havde stor betydning for min far, at han havde oplevet sin fars menneskesyn på Møltrup, hvor den mindste skulle blive den største, og ingen skulle føle sig bedre end den i verdens øjne ringeste. Så der var aldrig nogen forskel i personanseelsen i vores hjem. Det lærte vi børn og tog med os fra hjemmet.

Da min far fyldte 70 år i 1967, skulle Nygård Skole nedlægges og lægges sammen med større skoler. Det var et passende farvel til arbejdslivet. Det år blev jeg student fra Herning Gymnasium, og for min forældre var det vigtigt at sende mig ud i livet og lære at stå på egne ben - ligesom i historien om “Lille Mis”, som far fortalte os som børn.

Jeg ville så gerne blive hjemme og passe på min far - men jeg fik plads i huset i Lausanne i Schweiz og havde et vidunderligt og lærerigt år. Ifølge min far var det vigtigt for en kvinde med uddannelse og at “kunne tale fransk i et dejtrug”.

Vores forældre havde efter årene på heden besluttet at flytte tilbage til Skive, hvor de første gang havde mødt hinanden som unge, og hvor mors søster Tine og hendes mand stadig boede. Her fik de nogle gode år som pensionister med en stor vennekreds og mange familiebesøg. Min far blev ofte opfordret til at vikariere som præst og opfattede det som en stor glæde at være tilbage på prædikestolen. Han fik også vikariat som religionslærer på Resen Skole, som han holdt meget af.

Han døde efter få dages sygdom af lungebetændelse i april 1974. Min mor blev boende i Skive, indtil hun som 91-årig flyttede til København og nåede at blive 99 ½ år i januar 2010, før hun blev alvorligt syg og døde. Hun elskede vores far til sit sidste åndedrag og gik trygt ind til døden, da hun var overbevist om, at hun skulle møde ham i det hinsidige.

8.

Anne-Maries konklusion:

Vores fars holdning til livet har haft stor indflydelse på mit liv. At bære Munck navnet forpligter og bærer også en glæde ved at føle denne forpligtelse. Jeg lærte meget af de samtaler om religion, vi havde derhjemme, især da Knud startede med teologistudiet i Århus. Her blev Knud bl.a. undervist af K.E. Løgstrup, der bl.a. beskrev menneskets iboende suveræne livsytringer og den etiske fordring. Vi har i os evnen til at vise tillid, barmhjertighed og kærlighed og talens åbenhed. Den etiske fordring, der beskrives således, at den enkelte aldrig har med et andet menneske at gøre, uden at han holder noget af dets liv i sin hånd. Alt, hvad du vil, at de andre skal gøre mod dig, det skal du gøre imod dem. Fordringen er radikal, den er tavs, den er ensidig, og den er uopfyldelig.

Den religiøse grundindstilling har jeg således fået med mig gennem livet. Men også evnen til at stå fast, være arbejdsom, vedholdende og engageret, nyde kunst og kultur, værdsætte god humor, være interesseret i verden omkring mig og nyde den stille eksistens. Og ønsket om at gøre en indsats i tilværelsen efter bedste evne - i den stille verden.

Knuds konklusion:

Som barn var jeg meget from. Jeg troede på Gud og bad aftenbønnen med stor alvor. Jeg oplevede, at Gud altid hjalp mig, når jeg bad til ham. Jeg har bevaret min barnetro livet igennem. Jeg ville være landmand, men fik eksem, så min mor sagde, at det kunne jeg ikke blive. Som 12-årig valgte jeg, at jeg ville være teolog og præst. Min far sagde: "Du kan også blive en god håndværker". Min mor mente, jeg skulle være præst. "Det er en velsignet gerning", som hun sagde.

Vi var ikke missionske eller grundtvigianere, men kunne færdes i alle miljøer. Møltrup-ånden er præget af den sociale kristendomsforståelse. Diakonerne var frommere end min far. Min fars teologi smittede af på mig. I Århus færdedes jeg i Studenterkredsen, men jeg var ikke partimedlem. Mødet med Løgstrups teologi kom til at betyde alt for mig, og jeg var tæt på den Løgstrupske kreds. Det kom mig klart til gode hos Løgstrup, at jeg var en slægtning af professor Munck og kendte Elisabeth, som jeg holdt meget af. Som kirkehistoriker har jeg beskrevet denne Løgstrupske teologi, det, man også kalder tidehvervsgrundtvigianismen. Som præst i København var jeg tilknyttet Kirkefondet, og jeg kom meget i studiekredse og saloner på Vartov. Jeg har været tilsluttet den folkelige grundtvigianisme i form af DGI (Dansk Gymnastik- og Idrætsforeninger). Jeg har mødt Thorkild Grosbøll og "de unge frække", og jeg har skrevet en bog om deres teologi.

Er jeg selv en af "de unge frække"? Det er jeg nok, men det er ikke noget, jeg skilter med. Jeg har en ikke-metafysisk gudsopfattelse, og jeg er heller ikke moralist. Jeg er modstander af fromhedsdyrkelse og menighedseksklusivitet. Mit kirkesyn er nok nærmest grundtvigsk, ikke grundtvigiansk. Mit mål er at være en god præst, hvor jeg har en forkærlighed for vejkirker, pilgrimsvandring og litterære foredrag. Jeg er ikke en ret god prædikant (jeg snakker for hurtigt), men jeg efterlever min fars grundsætning: "Ordet skal fødes på ny". Det betyder, at jeg aldrig har holdt den samme prædiken to gange. Jeg definerer mig ikke kun som præst, men også som sportsmand, lærer, litterat, skribent og filminstruktør. Jeg bliver meget inspireret af rejser. På mine rejser har jeg opsøgt nogle af min fars steder: Alhambra, Firenze og Rom, og lige nu er jeg på vej til Jerusalem. I Vilhelms fodspor. Så mangler jeg kun Egypten.